

Câu Chuyện Mơ Trong Giấc Mơ

Một đêm trăng mờ trên sông Thương. Con thuyền lơ lửng trôi bên cạnh một dãy lan cao, gió thổi qua xào xạc. Sinh ngồi dựa vào mạn thuyền, đôi mắt mơ màng nhìn một thiếu nữ tóc trần, mặc áo lụa trắng, đương ôm lòng một cây đàn, hồ hững gảy vài tiếng rồi rạc. Sinh hỏi thiếu nữ:

- Ở giữa sông, mà lạ thật, có mùa hoa nhài thơm lạ.

Thiếu nữ nghiêng đầu để Sinh nhìn rõ mấy bông hoa nhài trắng cài trong mái tóc đen, rồi thiếu nữ đắm đắm nhìn nước trôi cạnh thuyền như muốn ôn lại trong trí những việc xảy ra thời quá khứ xa xăm. Một lát, thiếu nữ thở dài, buồn rầu nói:

- Em thích nhất hoa nhài ... vì hình như kiếp trước, đời em là đời hoa nhài.

Sinh cười nói đùa:

- Tuyệt của tôi có linh hồn một nhà thi sĩ...

Tuyệt nghiêm nét mặt:

- Em không nói đùa đâu. Anh không thấy người ta vẫn bảo hoa nhài là một bông hoa dĩ, vì hoa chỉ nở ban đêm, thế mà đời em - em nói ra cũng không hổ thẹn - là đời một gái giang hồ...

Rồi nửa buồn rầu, nửa đùa cợt, Tuyệt cất tiếng hát:

...Ngắm xem hoa ấy thân này...

Tuyệt đặt đàn, ngồi sát lại gần Sinh:

- Anh muốn hay không là tùy ý anh, nhưng em thì em cho đời em với đời hoa nhài có liên lạc với nhau. Mà người ta bảo hoa nhài là một thứ hoa dĩ thật đúng lắm. Để em kể anh nghe lại cái hồi em mới bắt đầu bước vào cuộc đời giang hồ này:

Năm ấy em mới mười sáu tuổi. Một đêm nhà vắng, cũng về mùa hè và có trăng mờ như đêm nay. Em nằm một mình ở ngoài hiên cho mát và vợ vẫn nhìn ra ngoài. Bỗng em thấy trên cái sân gạch rộng, lơ mờ dưới bóng trăng, hiện ra ba người con gái mặc toàn đồ trắng, nhẹ nhàng đi lướt qua sân. Em lấy làm lạ, vì trong nhà ngoài em ra không có một người con gái nào khác nữa. Em ngồi nhóm dậy nhìn ra ngoài thì thấy ba người con gái đi đi, lại lại, chơi bời, cười nói trên sân coi như nhà họ. Em ngạc nhiên toan bước ra sân, toan hỏi, thì cả ba cô con gái cùng đến xúm lại quanh em, cầm tay em tỏ nỗi mừng rỡ, rồi bảo em:

- Chị Tuyệt đây rồi! Chúng em tìm chị mãi.

Thấy em ngạc nhiên, một cô nói:

- Chị quên chúng em rồi sao? Sao mà chóng thế. Bạn của chị đây mà, chị nhớ ra chưa?

Thế là từ lúc ấy, em mang máng nhớ dần ra, rồi em thấy hình như có gặp họ ở đâu nhiều lần rồi. Em chỉ nhớ mang máng thế thôi, chưa kịp nghĩ ngợi gì cả, thì cả ba cô cầm tay em kéo đi, vừa đi vừa nói chuyện, nói chuyện lâu lắm, nhưng em không nhớ nói những chuyện gì. Lúc đi với họ, em thấy trong người nhẹ nhõm và quanh người lúc nào cũng phảng phất một thứ hương thơm mát, nhưng không đoán ra được thứ hương gì. Bỗng một cô nói:

- Thôi khuya rồi, xin từ biệt chị.

Rồi cả ba cô sát lại người em, ôm lấy em: em thấy hoa cả mắt, và hương thơm ở ngoài ba cô bạn làm em choáng váng, tê mê, thiêm thiếp đi một lúc. Khi tỉnh dậy thì cả ba cô đã biến đâu mất và khi giờ vạt áo lên thì thấy đầm mùi hoa nhài. Có tiếng cười khúc khích... Em giật mình thức dậy mới biết

là mình vừa nằm mê.

Em quay mặt ra ngoài cho tỉnh hẳn thì thấy ngay ở đầu phản bên gối em ba bông hoa nhài trắng và to vừa mới nở, gió thổi chúm lại với nhau và quay cả về phía em nằm, hương thơm đưa thoang thoang.

Sinh cười bảo Tuyết:

- Nằm bên hoa, ngửi thấy mùi hoa, mê như thế là thường.

Tuyết nói:

- Anh để em kể hết đã... Từ lúc ấy trở đi, em thấy em đổi khác hẳn, rồi ngay ngày hôm sau, em gặp một chàng trẻ tuổi, em mê người ấy và từ đó, em không còn là một cô gái mười sáu tuổi trong sạch nữa. Em trở về nhà thì mấy bông hoa hôm trước, cánh đã héo tàn, vàng úa. Bắt đầu từ đó, em bước dần mãi vào con đường nhơ nhuốc... cho đến ngày nay... Nhiều lúc em muốn trở về với cái đời trong sạch kia, nhưng không thể nào được nữa, hình như có một sức mạnh vô hình bắt em phải sống, phải mãi sống với đời khốn nạn này.

Tuyết nhắc cây đàn lên gảy xong bài xuân nữ thán, rồi cúi mặt buồn rầu, hai bên má nước mắt chảy giàn giụa. Muốn khuây buồn cho người bạn một đêm, Sinh giờ tay khẽ rút mấy bông hoa nhài ở mái tóc tuyết, rồi cầm vút xuống sông. Hai người cùng nhìn theo mấy bông hoa trôi theo dòng nước. Một cơn gió thoang qua. Sinh nói:

- Để làm gì cái bông hoa ấy nó quấy rầy cuộc vui của hai người đêm nay.

Hết hoa, một cơn gió thoang qua là hết cả hương thơm ám ảnh...

Tuyết mỉm cười chua chát:

- Hết thế nào được. Cái hương ấy nó thấm sâu vào trong da thịt em, nó đã tẩm cả linh hồn em, gió nào thổi cho sạch được.

Mặt trăng lộ ra: trời sáng hẳn. Tấm áo của Tuyết đã trắng lại trắng thêm, nổi hẳn lên nền lá sậy đen. Bỗng Sinh chăm chú nhìn vào mặt Tuyết và ngạc nhiên thấy mặt Tuyết dưới ánh trăng mỗi lúc một trắng dần... trắng như màu trắng của một bông hoa nhài mới nở. Chàng ngạc nhiên hơn nữa, khi một cơn gió thoang qua đưa lại phía chàng mùi hương nhài thơm nức như ở trong áo Tuyết bay ra.

Sinh dụi mắt. Lúc bỏ tay ra, thì thấy ánh sáng soi vào giữa mắt mình và thấy mình nằm trên cái ghế mây dài ở đầu hiên nhà. Lúc đó Sinh mới hay rằng mình vừa mới mê một giấc chiêm bao. Thấy lẫn trong gió có mùi thơm hoa nhài, Sinh quay mặt nhìn ra: ngay ở đầu ghế, một cành nhài gió thổi hắt về phía chàng để lộ ra trong đám lá một bông hoa nhài mới nở trắng nuốt dưới ánh trăng. Hương thơm vẫn thoang thoang và bông hoa rung rinh trước gió, Sinh tưởng tượng như đương còn thì thầm kể lại câu chuyện mơ chàng vừa được nghe trong giấc mộng.